

гризани кокалчета, единъ кракъ отъ заклана кокошка.

— Слава Богу, — каза стариятъ, — че още не сжги отмъкнали плъховетъ. Ха сега хапни, пийни водица отсреща, отъ пералнята, и — да спимъ!

Така потече новиятъ животъ. Нѣмаше вече мѣмренията на майката Мяу-Мяу, но нѣмаше и топлата печка, добритъ господари, които носѣха месо и дробъ, и млѣчна попара. Нѣмаше Потуранъ и добриятъ Хъръ-Хъръ, който му се усмихваше, като въртѣше опашка, и го съветваше. Сутринъ излизаха да търсятъ храна — то бѣше най-мжчното. Тукъ, тамъ, отъ стрѣха на стрѣха — вдигаха муцуни и душеха. После обикаляха тенекиитъ за сметъ. Мъръ-Мъръ влизаше вжтре. Стариятъ стоеше отвнѣ, наблизу и поемаше каквото намѣрѣха. Кога яли, кога не, понѣкога минаваха и два три деня само съ нѣколко трохи и водица.

Една нощъ изкараха голѣма борба въ зимника съ два голѣми плѣха. Мъръ-Мъръ бѣше закѣснѣлъ малко. Когато се върна — намѣри побратима си нападнатъ отъ двата едри плѣха. Старикътъ бѣше вече уморенъ и мжчно се бранѣше. Още малко и щѣха да го удушатъ.

Но въ тоя мигъ нашиятъ юнакъ пристигна и се хвърли на помощъ. Следъ малко единиятъ плѣхъ лежеше мъртъвъ, а другиятъ избѣга.

— Хайде сега, направи си угощение, — каза стариятъ. — Два дни не сме яли.

— Ами ти? — рече Мъръ-Мъръ.

— Мене не ми е добре... Пъкъ и не обичамъ месо на плѣхъ. Азъ ще си легна.

Едва сега Мъръ-Мъръ видѣ колко бѣше отслабналъ неговиятъ приятелъ. Изведнажъ му стана мжчно. И той си каза, че отсега нататкъ нѣма да го остави да се грижи за нищо: нека си почива и да си гледа старинитъ.

Въ хубавитъ слънчеви дни тѣ се качваха на нѣкой покривъ, припнчаха се на слънце и разговаряха. Най-често разказваше стариятъ: много бѣше видѣлъ и препатилъ той, та сега съветваше за всичко своя младъ приятелъ. Казваше му, напримѣръ, че кучетата никога нѣма да го закачатъ, ако стои на едно мѣсто и не фѣска насреща имъ. Казваше му още да се пази отъ децата — че има добри, но има и лоши деца: ей така, безъ да си имъ направилъ нѣщо, ще те ритнатъ, като че котката не я боли.